

USPON NA VIHREN I TODORINE VRHOVE

(Planinski masiv Pirin u Bugarskoj)

16. – 19.10.2009.god

U organizaciji PD “Pobeda” iz Beograda organizovana je akcija uspona na dva vrha na Pirinu u Bugarskoj , u kojoj su učestvovala i dva člana našeg društva.

Planinski masiv Pirina nalazi se u jugozapadnom delu Bugarske. Nastavlja se na masiv Rile sa severa pa sve do grčke granice na jugu. Pirin je vododelnica egejskog i crnomorskog sliva. Sa istoka se proteže do reke Meste, a na zapadu do Strumice. Najviši vrhovi masiva su u Severnom Pirinu. Vihren (2914m) je najviši vrh i treći vrh po visini na Balkanu. Do 2000m je prekriven šumom. Iznad šumovitog dela je niže rastinje, livade i stene. Mnogobrojna glečerska jezera čine ovu planinsku lepoticu veoma privlačnom ljubiteljima prirode. Planinarske staze povezuju Pirin sa Rilom i grčkim planinama. U podnožju Pirina nalazi se Bansko, najlepše skijalište u Bugarskoj. Za vreme skijaške sezone Bansko ima deset puta više stanovnika.

U petak, 16.10.2009., u 21 i 30 minibus iz Beograda nam se zaustavio na autoputu kod Velike Plane i naša akcija je počela. U minibusu, zajedno sa nama, bilo je ukupno 16 planinara, koji su uprkos najavi lošeg vremena bili odlučni da krenu na put. Izazov je bio dosta veliki, osvajanje Vihrena, visokog 2.914 m, značilo bi osvojiti treći po visini vrh na Balkanu. Viši od njega su samo Musala (2.925 m) na Rili, takođe u Bugarskoj i Mitikas (2.917 m) na Olimpu u Grčkoj. Iako smo nas dvoje u maju 2007. popeli Vihren, imali smo mnogo loše vreme, maglu, kišu, sneg, ...tako da ništa nismo videli, i još onda smo se dogovorili da nekom prilikom probamo ponovo.

Put do Banskog je protekao relativno brzo, malo smo spavali, par puta izašli na pauzu i već u 5 i 30 bili ispred hotela Rothmans, gde smo smešteni u rekordno kratkom vremenu. Raspakovali smo se, spremili za uspon i već u 7 bili u minibusu koji nas je odvezao do planinarskog doma Vihren na 1.950m n.v. odakle počinje uspon na mnoge vrhove u okolini.

Hiža Vihren, 1.950m n.v.

Potok

Krenuli smo tačno u 8 sati. Vreme grozno. Sipi kišica, sva sreća da nije mnogo hladno, mestimično magla, vidik jadan... Plan je da danas krenemo na Todorine vrhove, ja sam mislila da je to lakša tura s obzirom da je najviši “samo” 2.746m. Ispostavilo se da nismo ni bili svesni šta nas čeka.

Put nas u početku vodi pored potoka u pravcu severoistoka, blag uspon , trava, kišica se pretvara u slab sneg...bolje i sneg , suv je , nećemo biti tako mokri kao kad je kiša. Samo na momente se razilazi magla, tako da tad zastajemo i slikamo. Na 2.080m nailazimo na Okomo jezero koje nam odmah popravlja raspoloženje svojom lepotom. Odatle počinje još strmiji uspon, ali nekako je lakše kad je pogled lep. Vrlo brzo dolazimo na 2.200m gde nam zastaje dah pri pogledu na Ribno jezero, ali vreme kviri pogled. Dok izvadim foto aparat navuče se magla.

Okomo jezero

Ribno jezero

Vrlo brzo posle toga izlazimo na greben i krećemo se u pravcu severozapada, odatle počinju uglavnom stene, slab sneg napadao po njima, pazimo gde stajemo, mala nepažnja je dovoljna da se oklizneš i povrediš. Magla još gušća. Neki su već umorni, ali su pauze kratke, hladno je...Vrh Malka Todorka sa svojom visinom od 2.712m je vrlo brzo bila osvojena. Naivno sam pomislila da je i najviši vrh blizu. Znala sam da sad samo treba ići grebenom i to je kraj. Ali kraja nigde. Sad su nam i ogromne stene predstavljale još veći problem. Na nekim mestima smo grlili stene kako bismo nastavili put. Nisam sumnjala u iskusnog vodiča, ko zna na koliko akcija smo bili zajedno, ali priznajem da sam u jednom momentu pomislila da je možda pogrešio. Na moju sreću, samo na trenutak, razide se malo magla i ja ugledah ogroman Todorin vrh ispred nas i dva jezera severno od nas, gorske oči na 2.500m , Todorine oči. Taj pogled je trajao samo jedan tren, dok sam izvadila foto aparat iz futrole, uspela sam da uhvatim samo jedno od dva jezera, a sam vrh je već bio prekriven gustom maglom.

Vrh Malka Todorka, 2.712m n.v.

Jedno od dva jezera Todorini oči

U 13 sati smo bili na Todorinom vrhu, 2.746m. Od nas 16 planinara svima je ovo bio prvi uspon na ovaj vrh. Bili smo srećni i zadovoljni. Tog momenta sam ,po ko zna koji put, pomislila kako nikad ne treba potceniti neki vrh i neku planinu, jer planina kao da oseti to. Sve vreme sam bila ubeđena da mi je zato sakrila maglom svoju lepotu, znala sam da je prelepa, ali nisam znala da je tako teško osvojiti je.

Konačno vrh

Todorin vrh, 2.746m n.v.

Samo smo napravili pauzu za slikanje i odmah krenuli sa spuštanjem, jer je već bilo kasno, nismo se vraćali istim putem, čekao nas je sam kamen, nepregledno prostranstvo kamenja. U početku smo uspevali da pratimo markaciju, ali smo je u šumi izgubili i onda se jednim strmim usponom od jedno 70 m, konačno našli na početku ski staze, odakle smo videli mesto Šiligarnik na 1.725 m (mesto odakle počinju mnogobrojne žičare), gde nas je čekao minibus. Bilo je tačno 17 sati kad smo stigli do njega.

Greben

Odozgo smo se spustili

Posle noći provedene u autobusu, posle 9 sati hodanja, posle oko 1000m uspona i još više metara spuštanja, tuširanje vrućom vodom u hotelu uspelo je malo da mi povrati snagu. Toliko snage sam još imala da večeram, posedim pola sata i već u pola deset završim u toploj sobi u krevetu. Jedino što sam uspela da pomislim pre sna bilo je “ samo da nam se vreme poboljša, da ovaj put bar nešto vidimo od Vihrena ”...

Jutro je osvanulo potpuno isto kao prethodni dan. U minibusu smo bili u 7 sati i već u 8 krenuli na uspon od planinarskog doma Vihren, samo ovog puta na suprotnu stranu od jučerašnjeg dana.

Markacija je jedva vidljiva zbog snega koji je pao , a pada i dalje, tako da se kroz kameniti i šumoviti deo krećemo dosta sporo i oprezno. Uspón je ostar, teren kamenit, nepogodan za kretanje, a za nama je bio težak dan.

Todorin vrh iza nas

Vihren je u magli

Prvi vrh na koji izlazimo je Hvojnati vrh, 2.635m. Tu pravimo kraću pauzu, vetar je jači, magla gušća, ja navlačim drugi par rukavica, stavljam potkapu ispod kapuljače, vidim da je tu već led, sigurna sam da ćemo vrlo brzo morati da stavimo dereze. Znam da smo iznad doline sa jezerima, gorskim očima, znam da smo ispred prevoja odakle počinje završni uspon na Vihren, znam da je ispred nas kamena kupa, sva od kamena, a danas snežna i zaleđena...sve ja to znam, ali od magle ne vidim baš ništa od svega. Ne vadim ni fotoaparat, jer nemam šta da slikam. Polazimo na završni uspon. Već posle nekoliko stotina metara nas nekoliko stavlja dereze kako bi ostalima iz grupe olakšali uspon, jer sve više duva, mnogo je leda na stazi po kojoj koračamo, sad padaju zaleđene kuglice koje nas šibaju po licu. Jedva čekam da se pojavi stub koji označava vrh. U 12 i 30 smo bili na vrhu. Zaleđeni stub na vrhu skrivao je tablu za koju sam bila sigurna da postoji. Na moje insistiranje, jednom planinaru je uspelo da cepinom skine sloj leda deo oko 5 cm i tako otkrije tablu sa imenom i visinom vrha. Sad smo mogli da se slikamo.

Zaleđen stub

Vrbica na Vihrenu, 2.914m n.v.

Svi su bili srećni i zadovoljni, a ja sam bila tužna. Vihren, gospodar Pirina, kako ga mnogi zovu, ponovo nije dao da se vidi. Nismo imali mnogo vremena za pauzu, znali smo da nas čeka težak spust, pogotovu

one koji su bili bez dereza, a i nama koji smo ih imali nije bilo ništa lakše, jer smo pomagali onima koji ih nemaju.

U 16 časova smo bili ispred planinarskog doma Vihren gde nas je čekao autobus. Posle tuširanja i večere, kratko smo prošetali po starom delu Banskog koji je sav renoviran u etno stilu, ali je sitna kišica skratila šetnju i rano nas oterala na spavanje.

U ponedeljak, dan koji je predviđen za povratak, dva sata smo se zadržali u Sofiji, napravili par fotografija, i po ulasku u Srbiju svratili u Svrljig na ručak U 20 i 30, Gogana i mene minibus je ostavio na autoputu ispod Velike Plane.

Ovog puta neću da pišem statistiku uspona za ova dva dana, već ću samo da se zahvalim svim učesnicima akcije na divnom druženju i vodi akcije Milanu Lončaru na upornosti da svi koji su pošli na uspon uspeju i da se popnu do vrhova koje smo osvojili.

Hvala Vam svima,...i do neke nove prilike,...ako vreme dozvoli da jednom i vidimo Vihren, a ne samo osvojimo ga.

Izveštaj i fotografije : Dragica Kocić